

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Kateřiny Šimáčkové (soudkyně zpravodajky) a soudců Davida Uhlíře a Tomáše Lichovníka o ústavní stížnosti stěžovatele **R. T.**, zastoupeného Mgr. Jakubem Drábkem, advokátem se sídlem Barrandova 1920/7a, Praha 4, proti usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. 8 To 297/2016 ze dne 9. 8. 2016 a proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 0 Nt 17015/2016 ze dne 29. 6. 2016, takto:

- I. Usnesením Městského soudu v Praze, sp. zn. 8 To 297/2016 ze dne 9. 8. 2016 bylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a právo na osobní svobodu dle čl. 8 odst. 1, 2 a 5 Listiny základních práv a svobod.**
- II. Usnesení Městského soudu v Praze, sp. zn. 8 To 297/2016 ze dne 9. 8. 2016 se proto ruší.**
- III. Ve zbývajících částech se ústavní stížnost odmítá.**

O d ů v o d n ě n í:

I. Předchozí průběh řízení a argumentace účastníků řízení

1. Včas podanou ústavní stížností se stěžovatel domáhá zrušení v záhlaví označených rozhodnutí Městského soudu v Praze a Obvodního soudu pro Prahu 4, jimiž podle něj byla porušena jeho ústavně zaručená základní práva, a to konkrétně právo na spravedlivý proces podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), právo na osobní svobodu podle čl. 8 Listiny a právo na rovnost účastníků podle čl. 37 odst. 3 Listiny. Dále namítá porušení čl. 2 odst. 2 Listiny.

2. Proti stěžovateli bylo 1. prosince 2015 zahájeno trestní stíhání pro zločin kuplířství podle § 189 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku. Stěžovatel byl 3. prosince 2015 vzat do vazby usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 z důvodu podle § 67 písm. c) trestního řádu, tedy obavy z opakování trestné činnosti.

3. Napadeným usnesením z 29. června 2016 obvodní soud rozhodl tak, že ponechal stěžovatele ve vazbě; argumentoval přetrvávajícími vazebními důvody, přičemž pouze odkázal na předchozí vazební rozhodnutí. Obvodní soud svým rozhodnutím připustil možnost složení peněžité záruky ve výši 1.000.000 Kč a odkázal na předchozí rozhodnutí městského soudu ve věci stěžovatele, který tuto možnost také připustil. Městský soud v reakci na stížnost státního zástupce napadeným rozhodnutím v tomto bodě zrušil výrok obvodního soudu a neumožnil složení peněžité záruky. Městský soud možnost složení peněžité záruky odmítl s odůvodněním, že pokud na stěžovatele neúčinkovala hrozba podmíněného trestu odnětí svobody za typově shodnou trestnou činnost, neodradí jej od páchání další trestné činnosti ani peněžitá záruka. Obavu

z opakování trestné činnosti městský soud odůvodnil obdobně jako obvodní soud, tedy vlastně jen odkazem na typově shodnou předchozí trestnou činnost.

4. Stěžovatel s rozhodnutím soudů ohledně ponechání ve vazbě nesouhlasí, poukazuje na to, že má dostatek finančních prostředků, žije skromně, a proto nemá důvod páchat trestnou činnost. Stěžovatel polemizuje s obviněními, která vůči němu byla vznesena. Dále upozorňuje na délku své vazby a v souvislosti s tím na doktrínu zesílených důvodů vytvořenou Ústavním soudem. Stěžovatel namítá, že vazba v jeho případě není dostatečně odůvodněna a poukazuje na svou péči o nemocnou matku.

5. Obvodní soud pro Prahu 4 shledal stěžovatele nepravomocně vinným 30. listopadu 2016, proti čemuž se stěžovatel odvolal.

6. K výzvě Ústavního soudu se k ústavní stížnosti vyjádřil Městský soud v Praze, který plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako Obvodní soud pro Prahu 4. Stěžovateli nebyla vyjádření účastníků řízení zaslána k replice z důvodu nadbytečnosti. Dále se vyjádřilo Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 4.

7. Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 4 ve svém vyjádření uvedlo, že bylo použito ustanovení předstízně vazby podle § 67 písm. c) trestního řádu z důvodu trestné činnosti, kterou měl spáchat stěžovatel v průběhu zkušební doby za podobnou činnost a pro kterou byl obviněn. Státní zastupitelství zvažovalo i užití odůvodnění vztahující se k útěkové vazbě podle § 67 písm. a) trestního řádu. Dále státní zastupitelství zmiňuje, že ve spise se nachází i důkazy o komunikaci stěžovatele, potvrzující, že obdobnou trestnou činnost vykonává již 15 let. V závěru svého vyjádření státní zastupitelství vyvrací některé námitky stěžovatele vztahující se k trestné činnosti, ze které byl stěžovatel obviněn.

II. Hodnocení Ústavního soudu

8. Ústavní stížnost je částečně důvodná.

9. Ústavní soud setrvale judikuje, že opatření týkající se omezení osobní svobody mají být uložena pouze tehdy, není-li možná jiná alternativa [nález sp. zn. I. ÚS 40/04 ze dne 24. 2. 2004 (N 28/32 SbNU 261), nález sp. zn. I. ÚS 1252/08 ze dne 7. 7. 2008 (N 125/50 SbNU 85)] a že při rozhodování o těchto opatřeních se má postupovat zdrženlivě, restriktivně a maximálně šetrně k právům obviněných [nález sp. zn. I. ÚS 1115/09 ze dne 15. 4. 2010 (N 85/57 SbNU 137), nález sp. zn. I. ÚS 303/01 ze dne 23. 10. 2001 (N 156/24 SbNU 149), nález sp. zn. II. ÚS 198/04 ze dne 20. 5. 2004 (N 73/33 SbNU 225)].

10. Dále se Ústavní soud opakovaně vyjadřoval ke kvalitě odůvodnění rozhodnutí soudů ve vazebních věcech. Taková rozhodnutí musí být řádně a vyčerpávajícím způsobem odůvodněna [nález sp. zn. I. ÚS 1123/14 ze dne 30. 9. 2014 (N 180/74 SbNU 569), nález sp. zn. I. ÚS 303/01 ze dne 23. 10. 2001 (N 156/24 SbNU 149), nález sp. zn. I. ÚS 305/06 ze dne 31. 8. 2006 (N 155/42 SbNU 267)] a to ve vztahu ke konkrétním skutečnostem [nález sp. zn. I. ÚS 356/05 ze dne 25. 1. 2006 (N 20/40 SbNU 153), nález sp. zn. III. ÚS 612/06 ze dne 30. 11. 2006 (N 215/43 SbNU 393)]. Soudy se musí vypořádat s argumenty obžalovaného [nález sp. zn. I. ÚS 2942/13 ze dne 6. 8. 2014

(N 150/74 SbNU 281, nález sp. zn. I. ÚS 1190/15 ze dne 5. 6. 2015) a musí posuzovat, zda přetrvávají důvody vazby, přičemž nemohou pouze odkázat na svá předchozí rozhodnutí [nález sp. zn. II. ÚS 2086/14 ze dne 16. 9. 2014 (N 170/74 SbNU 469), nález sp. zn. I. ÚS 217/15 ze dne 4. 5. 2015].

11. Vazba stěžovatele není napadenými rozhodnutími odůvodněna dostatečně a v souladu s výše zmíněnou judikaturou Ústavního soudu. Městský soud ve svém napadeném rozhodnutí rekapituluje předchozí řízení a argumentaci stran, načež uvádí, že „s ohledem na výše citované skutečnosti hrozí pokračování v trestné činnosti obviněného“ (str. 3 napadeného rozhodnutí). V rozhodnutí ale není jasné, na které konkrétní skutečnosti v textu soud odkazuje. Ve svém usnesení městský soud totiž popisuje protichůdné skutečnosti i argumenty stran, aniž by je přesvědčivě zhodnotil či vyvrátil. Vyjma odůvodnění předchozí trestnou činností, které následuje po citované větě, není jasné, na kterých konkrétních skutečnostech městský soud založil své rozhodnutí.

12. Městský soud ve svém napadeném rozhodnutí dostatečně nereagoval na to, že rozhodnutí obvodního soudu též není dostatečně odůvodněné ve vztahu k důvodům vazby. Obvodní soud pouze uvedl, že důvody, které byly zmíněné v předchozích rozhodnutích, trvají. V souladu s výše citovanou judikaturou Ústavního soudu, **prostý odkaz na průběh předchozího řízení bez uvedení konkrétního zdůvodnění trvání vazebních důvodů nelze považovat za dostatečné, tedy řádné a přesvědčivé, odůvodnění vazby jako zásahu do osobní svobody.**

13. Obecné soudy v odůvodnění napadených usnesení používají vysvětlení, které nesouvisí s vazebním důvodem podle § 67 písm. c) trestního řádu (vazby předstížné), na základě kterého soudy ponechaly stěžovatele ve vazbě. Městský soud věnuje značnou pozornost skutečnosti hrozícího trestu ve výši až 8 let trestu odnětí svobody a přeměně předcházejícího podmíněného trestu v délce 3 let (str. 2 napadeného rozhodnutí). Obvodní soud jako první důvod, proč je přijatelné použít peněžitou záruku na místě vazby, uvádí lepší budoucí spolupráci s orgány činnými v trestném řízení. Ani jeden z těchto důvodů ale nemá žádný vztah k vazebnímu důvodu tzv. předstížné vazby podle § 67 písm. c) trestního řádu. Tyto důvody by se naopak mohly vztahovat k odůvodnění tzv. útěkové vazby podle § 67 písm. a) trestního řádu [srov. nález sp. zn. III. ÚS 566/03 ze dne 1. 4. 2004 (N 48/33 SbNU 3) či nález sp. zn. I. ÚS 2876/15 ze dne 9. 12. 2015]. Nelze nicméně argumentovat důvody vztahující se k obavám z útěku, je-li stěžovatel ponechán ve vazbě z důvodu obavy z pokračování v páčání trestné činnosti. Mají-li soudy postupovat maximálně šetrně k právům obviněných (jak vyplývá z výše uvedené judikatury Ústavního soudu), **odůvodnění rozhodnutí obecných soudů o vzetí do vazby či ponechání v ní není možno zakládat na jiných vazebních důvodech, než jsou ty, které jsou uvedeny ve výroku vazebního rozhodnutí. Tento požadavek vyplývá z povinnosti soudů řádně a vyčerpávajícím způsobem odůvodnit vzetí obviněného do vazby či jeho ponechání ve vazbě.** V případě uvalení např. výlučné útěkové vazby nelze argumentovat nebezpečím pokračování v trestné činnosti či ovlivňováním svědků apod. V případě vazby předstížné pak obecné soudy nemohly použít odůvodnění směřující na případ vazby útěkové.

14. Stěžovatel byl ponechán ve vazbě kvůli důvodným obavám z opakování trestné činnosti, pro kterou je stěžovatel stíhán, tedy podle § 67 písm. c) trestního řádu. Jediným odůvodněním této obavy obsaženým v napadených rozhodnutích je

argumentace městského soudu, že se stěžovatel dopustil typově shodné předchozí trestné činnosti (kuplířství podle § 189 trestního zákoníku). Za ni byl stěžovatel odsouzen v roce 2012 k podmíněnému trestu odnětí svobody v délce tří let s pětiletou zkušební dobou. Městský soud argumentuje tím, že v průběhu trvání zkušební doby se stěžovatel opakovaně dopouštěl trestné činnosti a existují tak důvodné obavy, že by se jí dopouštěl, pokud by nebyl ve vazbě. Ústavní soud se v minulosti vyjádřil, že existence vazebního důvodu podle § 67 písm. c) trestního řádu závisí zejména na osobním postoji obviněného, jeho sklonech, návycích, na jeho aktuálním zdravotním stavu, rodinném zázemí a na prostředí, v němž se obviněný pohybuje; přiměřené zhodnocení těchto aspektů musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné [srov. nález sp. zn. III. ÚS 612/06 ze dne 30. 11. 2006 (N 215/43 SbNU 393)]. Ve svých podáních stěžovatel argumentoval mimo jiné tím, že je jedinou osobou, která se stará o nemocnou matku, že má zajištěný zdroj obživy (napadené usnesení obvodního soudu, str. 1) a že předchozí odsouzení se týkalo jiného jednání, které bylo provedeno jinak a jinou dělbou činností a funkcí (napadené usnesení městského soudu, str. 3). K těmto argumentům stěžovatele se soudy nevyjádřily, pouze je rekapitulovaly ve svých rozhodnutích. Judikatura Ústavního soudu však vyžaduje, aby se v případech zbavení osobní svobody formou vazby soudy se všemi konkrétními námitkami obžalovaného vypořádaly, jinak nedostojí své povinnosti řádného odůvodnění zbavení osobní svobody, a zasáhnou tak do práva dotčeného jednotlivce jak na spravedlivý proces, tak i na ochranu osobní svobody.

15. Městský soud na rozdíl od soudu obvodního také rozhodl o nepřijetí peněžité záruky s odkazem na předchozí trestnou činnost stěžovatele a zrušil v tomto rozsahu napadené rozhodnutí obvodního soudu. Městský soud ve svém předchozím rozhodnutí z 5. 4. 2016 připustil možnost peněžité záruky, v souladu s čímž i obvodní soud rozpracoval svoji argumentaci (viz usnesení obvodního soudu, str. 2). O čtyři měsíce později městský soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí bez vysvětlení změnil svůj názor tak, že nelze stěžovateli zabránit v páčání trestné činnosti jinak než samotným výkonem vazby (napadené usnesení městského soudu, str. 3). Obecné soudy mají povinnost přezkoumávat při svém rozhodování konkrétní situaci vzhledem k stávajícímu stavu a musí přihlížet k plynoucímu času i měnícím se okolnostem [srov. nález sp. zn. I. ÚS 217/15 ze dne 4. 5. 2015] a mohou tak dojít k odlišným závěrům v dvou po sobě následujících rozhodnutích. Důvody vedoucí k jinému rozhodnutí je ale nutné řádně odůvodnit [nález sp. zn. II. ÚS 2234/10 ze dne 9. 8. 2013 (N 145/70 SbNU 353)]. Ve vazebních věcech je plynutí času významným faktorem ovlivňujícím rozhodnutí soudu. V případě předstižné vazby je však jeho vliv výrazně menší než v ostatních případech. Na rozdíl od útěkové či koluzní vazby je plynutí času méně podstatné pro rozhodnutí o ponechání ve vazbě, protože v průběhu trvání předstižné vazby se pouhým plynutím času důvody jejího uvalení či ponechání příliš nemění. Ústavní soud v minulosti opakovaně judikoval, že součástí zásady právní jistoty je předvídatelnost postupu orgánů veřejné moci [nález sp. zn. IV. ÚS 2127/12 ze dne 1. 2. 2013 (N 25/68 SbNU 295), nález sp. zn. IV. ÚS 690/01 ze dne 27. 3. 2003 (N 45/29 SbNU 417), nález sp. zn. III. ÚS 3221/11 ze dne 12. 12. 2013 (N 216/71 SbNU 531)]. V tomto případě městský soud rozhodl odlišně ve dvou svých předchozích rozhodnutích v téže věci na základě totožných skutkových zjištění a neodůvodnil rozdíly ve svém rozhodování, což představuje porušení práva na spravedlivý proces [srov. nález sp. zn. II. ÚS 296/01 ze dne 26. 11. 2002 (N 145/28 SbNU 287)].

16. Městský soud založil své rozhodnutí o nepřipustnosti peněžité záruky na tom, že pokud hrozba nepodmíněného trestu odnětí svobody nezabránila trestné činnosti, pak

k tomu nebude stačit ani peněžitá záruka. Takovéto odůvodnění nelze považovat za řádné a vyčerpávající. Tento důvod (stanovený obecně v zákoně) sám o sobě není dostatečný pro rozhodnutí o nepřipustnosti peněžitě záruky. Vždy je třeba dle konkrétních skutkových okolností zvažovat a následně odůvodnit, zda právě dostatečně vysoká peněžitá záruka nepostačí, aby obviněnému zabránila páchat další trestnou činnost. Je-li stěžovatel obviněn z patnácti dílčích útoků zločinu kuplířství podle § 189 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku, kterých se měl dopustit mezi rokem 2013 a říjnem 2015, a existuje-li obava, že bude v páchání trestné činnosti pokračovat, pak sama tato skutečnost nemůže být výlučným důvodem zamítnutí možnosti přijetí peněžitě záruky. Trestný čin kuplířství je obecně provozován za účelem zisku. **V případech předstižné vazby pro majetkovou trestnou činnost nelze zpravidla výlučně odkazem na předchozí trestnou činnost bez dalšího dospět k závěru o nepřipustnosti využití peněžitě záruky.** Je-li se stěžovatelem vedeno trestní řízení, nutně musí počítat s tím, že pravděpodobnost odhalení pokračování v trestné činnosti v průběhu trestního stíhání je vyšší než v jiných případech. Je tak nutné zvážit jeho možné zisky z trestné činnosti a stanovit výši peněžitě záruky i ve vztahu k případným ziskům z konkrétní trestné činnosti. V posuzovaném případě, kdy stěžovatel tvrdí, že má vlastní zdroj příjmů i možnost bydlení a kdy byla obvodním soudem stanovena vysoká peněžitá záruka, městský soud nemohl nepřipustit peněžitou záruku pouze na základě odkazu na předchozí trestnou činnost. Naopak bylo třeba, aby se soud vypořádal s jeho tvrzeními a odůvodnil připustnost či nepřipustnost peněžitě záruky vzhledem ke konkrétním skutečnostem, ze kterých vyplývá obava, že stěžovatel bude opakovat trestnou činnost [srov. nálezn sp. zn. III. ÚS 612/06 ze dne 30. 11. 2006 (N 215/43 SbNU 393)]. Předcházející trestní minulost může hrát roli, ale nikoli výlučnou, jako vazební důvod je třeba argument předcházející trestní minulostí doplnit vysvětlením konkrétnějšího podezření dalšího pokračování v trestné činnosti, což vyplývá z požadavku zdrženlivosti a maximální šetrnosti k právům obviněných (viz výše citovaná judikatura Ústavního soudu).

17. Ústavní soud si je vědom skutečnosti, že stěžovatel byl v této věci nepravomocně odsouzen Obvodním soudem pro Prahu 4 dne 30. listopadu 2016. V takovém případě se již na vazbu nevztahuje ochrana poskytovaná čl. 5 odst. 1 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, jak v minulosti judikoval Evropský soud pro lidská práva (viz rozsudek ve věci Wemhoff proti Německu č. 2122/64 ze dne 27. 6. 1968, § 9). Ústavní soud toto zevrubně rozebral v nálezu sp. zn. I. ÚS 185/14 ze dne 10. 4. 2014 (N 56/73 SbNU 119) v bodu 15 a v usnesení sp. zn. I. ÚS 1217/16 ze dne 24. 5. 2016 v bodu 9.

18. V případě stěžovatele však obecné soudy nezdůvodnily omezení osobní svobody vazbou útěkovou, u které je na místě argumentovat jako zesilujícím důvodem odsuzujícím rozsudkem, byť i nepravomocným. Stěžovatel je však držen ve vazbě z důvodu obavy, že by pokračoval v páchání další trestné činnosti. Tyto obavy jsou nezávislé na existenci nepravomocného odsuzujícího rozhodnutí. Naopak po vyhlášení prvoinstančního rozsudku bude racionálně uvažující pachatel spíše odrazen hrozbou dalšího trestu. Pokud by se totiž dopustil dalšího trestného činu, soud mu již nebude moci uložit souhrnný trest podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku, jak by to bylo v případě před vyhlášením prvoinstančního rozsudku. Z hlediska důvodných obav z dalšího páchání trestné činnosti je tedy teoreticky méně pravděpodobné, že dojde k jejich spáchání po vyhlášení prvoinstančního rozsudku než před ním. **Argumentace obecných soudů o ponechání v předstižné vazbě tak musí na rozdíl od některých**

případů vazby útěkové naplňovat stejné standardy před i po vyhlášení nepravomocného odsuzujícího rozsudku.

19. Z výše uvedených důvodů tedy Ústavní soud dospěl k závěru, že odůvodnění napadených rozhodnutí, zejména pak rozhodnutí odvolacího soudu, nenaplňují standardy požadované Ústavním soudem (viz zejména body 11-16 tohoto nálezu). Nedostatečným odůvodněním ponechání stěžovatele ve vazbě a nepřijetí peněžité záruky zasáhl městský soud svým napadeným rozhodnutím do práva stěžovatele na osobní svobodu, zaručeného čl. 8 odst. 1, 2 a 5 Listiny a do práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny, a proto jej Ústavní soud zrušil v souladu s § 82 odst. 1 a odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu.

20. Stěžovatel svou ústavní stížností napadl i rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 4. Ústavní soud připomíná, že v souladu s čl. 4 Ústavy je povinností všech soudů poskytovat ochranu základním právům a svobodám. Ústavní soud proto ve své činnosti vychází z principu minimalizace zásahů do rozhodovací činnosti obecných soudů [nález sp. zn. III. ÚS 148/97 ze dne 25. 9. 1997 (N 113/9 SbNU 65)] a zasahuje do jejich činnosti jedině tehdy, je-li to nezbytné pro ochranu základních práv a svobod. Tento princip se projevuje i v subsidiaritě ústavní stížnosti (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu), která je zásadně (srov. § 75 odst. 2 zákona o Ústavním soudu) až posledním prostředkem ochrany základních práv a svobod. Z principu minimalizace zásahů a ze subsidiarity ústavní stížnosti Ústavní soud dovodil své oprávnění odmítnout část ústavní stížnosti pro nepřipustnost [§ 43 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu] v situacích, kdy zrušením jen jednoho z napadených rozhodnutí je znovu vytvořen obecným soudům dostatečný prostor pro to, aby samy poskytly ochranu základním právům a svobodám [viz např. nález sp. zn. I. ÚS 74/06 ze dne 3. 10. 2006 (N 175/43 SbNU 17), bod 5; nález sp. zn. II. ÚS 200/13 ze dne 16. 7. 2013 (N 123/70 SbNU 127); nález sp. zn. III. ÚS 2428/13 ze dne 13. 6. 2014 (N 123/73 SbNU 869); nález sp. zn. IV. ÚS 2722/13 ze dne 3. 2. 2015 (N 22/76 SbNU 313), bod 28]. Je na uvážení Ústavního soudu, jak rozsáhlý zásah do rozhodování obecných soudů považuje v konkrétním případě za nezbytný pro nápravu zjištěného porušení základních práv či svobod. Rozhodne-li Ústavní soud o nepřipustnosti části ústavní stížnosti z tohoto důvodu, jde o výsledek jeho uvážení, který nemá žádnou spojitost se skutečným vyčerpáním opravných prostředků stěžovatelem. V projednávaném případě Ústavní soud dospěl k závěru, že pro ochranu základních práv a svobod stěžovatele postačuje zrušit napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze. Jeho úkolem bude posoudit stížnost stěžovatele znovu, přičemž bude vázán názorem a závěry vyslovenými Ústavním soudem v tomto nálezu. Ponechání stěžovatele ve vazbě z ústavně právního hlediska obstojí pouze tehdy, pokud obecné soudy dostatečně, tedy řádně a přesvědčivě, odůvodní své rozhodnutí.

21. Část ústavní stížnosti směřující proti napadenému rozhodnutí obvodního soudu pak Ústavní soud z důvodů výše uvedených odmítl pro nepřipustnost podle § 75 odst. 1 ve spojení s § 43 odst. 1 písm. e) zákona o Ústavním soudu.

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 17. ledna 2017

Kateřina Šimáčková
předsedkyně senátu

Právní věty:

Odůvodnění rozhodnutí obecných soudů o vzetí do vazby či ponechání v ní není možno zakládat na jiných vazebních důvodech, než jsou ty, které jsou uvedeny ve výroku vazebního rozhodnutí. Tento požadavek vyplývá z povinnosti soudů řádně a vyčerpávajícím způsobem odůvodnit vzetí obviněného do vazby či jeho ponechání ve vazbě.

Prostý odkaz na průběh předchozího řízení bez uvedení konkrétního zdůvodnění trvání vazebních důvodů nelze považovat za dostatečné, tedy řádné a přesvědčivé, odůvodnění vazby jako zásahu do osobní svobody.

V případech předstižné vazby pro majetkovou trestnou činnost nelze zpravidla výlučně odkazem na předchozí trestnou činnost bez dalšího dospět k závěru o nepřipustnosti využití peněžité záruky.

Argumentace obecných soudů o ponechání v předstižné vazbě musí na rozdíl od některých případů vazby útěkové naplňovat stejné standardy před i po vyhlášení nepravomocného odsuzujícího rozsudku.